

Chương 22

Một Con Bão. Một Con Ác Mộng

Nghe nói khi bị bệnh người ta thường hay gặp ác mộng.

Lệnh Mạn cũng không biết giấc mộng này có được coi là ác mộng hay không nữa.

Khi còn là học sinh cấp hai, Lệnh Mạn học ở ngôi trường làng, cả trường chỉ có một giáo viên, học cũng như không.

Sinh hoạt của cô giống với hầu hết những học sinh khác trong trường, không phải lo lắng làm bài tập, thích làm gì thì làm, đáng lẽ ra sẽ cứ được chăng hay chớ như vậy rồi thuận lợi mà tốt nghiệp.

Cuộc sống vốn dĩ cứ nhạt nhẽo trôi qua, nhưng đến một ngày khi cô vô tình nhìn thấy chủ nhiệm lớp nhận phong bì của phụ huynh thì tất cả đều thay đổi.

Chủ nhiệm lớp bắt đầu thường xuyên nhằm vào cô, thậm chí còn xúi bẩy các bạn trong lớp cùng cô lập xa lánh cô.

Không có bạn bè, Hạ Vũ Nhu không tâm lý, khiến cho Lệnh Mạn ở cái tuổi sắp bước chân vào cuộc đời trở nên phản nghịch.

Cô gặp Liên Tĩnh cũng chính vào thời điểm đó.

Sau một lần tranh cãi với Hạ Vũ Nhu, Lệnh Mạn giận dỗi chạy ra cầu thang nghe nhạc, không muốn về nhà.

Điều kiện kinh tế của gia đình không tốt, các bạn học đã sớm chuyển sang dùng MP4, chỉ còn cô vẫn dùng cái máy MP3 cũ, nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng gì đến niềm yêu thích ca hát của cô.

Đeo tai nghe rồi mở bài hát của Vương Phi, Lệnh Mạn dần dần bình tĩnh lại, nhỏ giọng hát theo:

"Hương vị đầu tiên của miếng bánh ngọt.

Đồ chơi đầu tiên mang đến niềm an ủi.

Thái dương xuống núi khiến kem ly rơi lệ.

Hương vị thứ hai của miếng bánh ngọt.

Đồ chơi thứ hai mang đến niềm an ủi.

Gió lớn thổi bấp rang bơ thật là đẹp."

Âm nhạc đột nhiên im bật.

Tai nghe của cô bị người khác gỡ xuống.

Lệnh Mạn quay đầu lại.

"Em gái nhỏ, em hát hay thật."

Người đang nói chuyện là một nam sinh cao ráo.

Trên người hắn cũng mặc đồng phục giống Lệnh Mạn, nhưng nhìn kỹ thì thấy là của trường cấp ba trong khu.

Nam sinh cầm MP3 của cô lên nhìn, lướt xem danh sách các bài hát, từ đầu đến cuối đều chỉ toàn bài hát của Vương Phi.

"Em thích Vương Phi hả?" Nam sinh cười hỏi.

Khi hắn cười, hai mắt hơi híp lại, khiến cho người ta nảy sinh hảo cảm.

Lệnh Mạn thấp giọng trả lời: "Ừm."

Nam sinh nói: "Tháng sau Vương Phi đến chỗ chúng ta biểu diễn, anh có cách để kiếm vé, em có muốn đi xem không?"

Mắt Lệnh Mạn sáng lên: "Có thật không?"

"Thật." Nam sinh vỗ vỗ vai cô, đứng lên chuẩn bị đi: "Cứ quyết định vậy nhé, đến lúc đó anh sẽ gọi em."

Mãi sau này Lệnh Mạn mới biết nam sinh đó gọi cô đi làm tình nguyện viên.

Sau khi cùng hắn làm tình nguyện viên qua rất nhiều chương trình biểu diễn, Lệnh Mạn cũng biết tên hắn.

Hắn tên là Liên Tĩnh.

Sống ở toà nhà bên cạnh toà nhà của cô.

Ngày đó Liên Tĩnh đi vào nhầm toà nhà nên mới đánh bậy đánh bạ mà gặp được cô.

Hai người liền cứ thế mà quen biết nhau.

Sau khi biết Liên Tĩnh, Lệnh Mạn dường như được mở mang tầm mắt, như được bước vào một thế giới mới.

hoá ra học sinh cấp ba có nhiều trò để giải trí như vậy.

Lớn lên thật là tốt, có thể làm được nhiều chuyện mà trước nay cô chưa từng nghĩ đến.

Tối nào Lệnh Mạn cũng theo Liên Tĩnh chạy ra ngoài, Hạ Vũ Nhu hỏi thì cô nói dối là sang nhà bạn học nhóm.

Khi đó Lý Trác Vân đang ở nhờ nhà cô, một lần Lý Trác Vân bắt gặp cô và Liên Tĩnh ra ngoài chơi.

Anh dọa cô: "Tôi phải nói cho mẹ cô biết."

Lệnh Mạn giờ nắm đấm với anh: "Tiểu tử thú vị, chú mày mà dám nói nhiều thì cẩn thận chị đây đánh gãy cái răng cửa mới mọc của chú mày đó!"

Không biết có phải vì uy hiếp có hiệu quả hay không mà Hạ Vũ Nhu không hề phát hiện ra chuyện tối nào Lệnh Mạn cũng chơi lông bông ở bên ngoài.

Liên Tĩnh vốn cũng chẳng phải là một học sinh giỏi giang gì cho cam.

Thậm chí thành tích còn yếu kém hơn cả Lệnh Mạn, chỉ tài nghịch phá, luôn bị đưa vào tầm ngắm của giáo viên.

Sau đó không biết Liên Tĩnh đã gây ra chuyện gì mà bị nhà trường đuổi học.

Vậy nhưng hấn chẳng tỏ vẻ buồn bã chút nào, không bị các điều lệ của trường học quản thúc lại càng khiến hấn tự do tự tại.

Một ngày, hấn đến tạm biệt Lệnh Mạn, nói là phải đi đến phương Bắc.

Lệnh Mạn ngốc nghếch hỏi: "Ở chỗ nào phương Bắc?"

Liên Tĩnh cười nói: "Cũng chưa biết được, tóm lại cứ đi một vòng quanh miền Bắc, nơi nào chứa chấp thì anh sẽ nghỉ chân ở nơi đó."

Lệnh Mạn không chấp nhận, nhất định bắt hấn phải nói ra một nơi cụ thể.

Liên Tĩnh suy nghĩ một lát, nói: "Tuyên Dương đi."

Lúc này Lệnh Mạn mới cảm thấy hối hận vì đã không chịu tập trung nghe giảng trong giờ địa lý.

Cô hoàn toàn không thể định hình được Tuyên Dương nằm ở chỗ nào.

"Vậy anh phải đi bao lâu?"

"Chờ anh kiếm được tiền thì sẽ trở lại."

Sớm hơn so với tưởng tượng của Lệnh Mạn, Liên Tĩnh đã quay về vào dịp tết.

Ngày hôm đó cô vui mừng chạy đến cổng khu nhà để nghênh đón, Liên Tĩnh đưa cho cô một cái hộp nhỏ, nói là quà năm mới.

Lệnh Mạn mở ra nhìn, bên trong là một chiếc MP3 đời mới nhất.

Gần đây các bạn trong lớp đều nói về nó.

Ngay lập tức toàn bộ sự chú ý của Lệnh Mạn bị thứ này hấp dẫn.

"Thích không?" Liên Tĩnh hỏi.

"Thích."

Lệnh Mạn gật đầu, ôm nó vào ngực như bảo bối.

Liên Tĩnh ở nhà một tháng, sau đó lại muốn đi tiếp.

Lệnh Mạn hỏi tại sao.

Hắn trả lời vẫn chưa kiếm đủ tiền.

Sau đó mỗi năm hắn chỉ quay về một lần vào dịp tết.

Chớp mắt thời gian đã qua ba năm, Lệnh Mạn cũng đã là học sinh lớp mười hai.

Tất cả mọi người đều chăm chỉ học tập để chuẩn bị cho kỳ thi đại học, mỗi ngày cô đều phải cắm đầu vào học thêm và giải đống bài thi, phải trải qua những áp lực chưa từng gặp từ trước đến nay.

Thế nhưng dù cố gắng hết sức nhưng ngoại trừ môn tiếng Anh ra thì thành tích những môn khác của cô vẫn kém như cũ.

Gần đến ngày thi đại học, ban giám hiệu thông báo rằng mỗi lớp phải lập ra một danh sách những học sinh yếu kém, những học sinh này sẽ được xếp vào một lớp và nhà trường sẽ bỏ mặc họ.

Chủ nhiệm lớp vốn muốn loại bỏ Lệnh Mạn nên không do dự mà viết tên cô đầu tiên.

Vì chuyện này mà Hạ Vũ Nhu đã đến trường xin chủ nhiệm lớp nhiều lần, thái độ của chủ nhiệm lớp rất cứng rắn, muốn gia đình phải dứt phong bì.

Sau bao nhiêu lần bị giày vò chèn ép, Lệnh Mạn hoàn toàn không thể chịu được nữa.

Cô không muốn học tiếp một chút nào, ở nơi này để bị sỉ nhục thì thà rằng sớm bắt chước Liên Tĩnh, đi ra ngoài làm việc kiếm tiền còn hơn.

Vào kỳ nghỉ đông Liên Tĩnh trở lại.

Nhà Lệnh Mạn không có câu đối đỏ, không đốt pháo, không hề cảm nhận được dù chỉ một chút không khí ngày tết.

Vì Hạ Vũ Nhu đã mang tất cả tiền bạc trong nhà đưa đến cho chủ nhiệm lớp rồi.

Đêm ba mươi tuyết rơi nhiều, khí trời rét buốt.

Lệnh Mạn ngồi nghe nhạc ở cầu thang, trên người mặc chiếc áo bông cũ từ vài năm trước.

Liên Tĩnh ngồi cùng cô.

Đột nhiên hắn nói: "Anh thành lập một ban nhạc."

"Thế nhưng mãi vẫn không có gì khởi sắc."

"Đạo trước ca sỹ hát chính đã rời đi, em có đồng ý đến tham gia với bọn anh không?"

"Chưa chắc đã có thể nổi tiếng, nhưng..."

"Được."

"Cái gì?"

"Em nói được."

Lệnh Mạn để lại cho Hạ Vũ Nhu một bức thư.

Sau đó liền khăng khăng làm theo ý mình, đi theo Liên Tĩnh đến một thành phố xa xôi lạ lẫm. Những người họ hàng nói cô trốn nhà theo trai, nói cô là đồ bất hiếu.

Lệnh Mạn không quan tâm.

Cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Khi Lệnh Mạn vừa mới tới Tuyên Dương, quả thật giống như nhà quê ra tỉnh, nhìn mọi thứ đến hoa cả mắt.

Tuyên Dương là thành phố có nhiều dân nhập cư nhất cả nước, để hoàn toàn hoà nhập được với nơi này, Lệnh Mạn phải mất hai tháng để tập nói giọng Tuyên Dương.

Cho đến khi cô có thể dùng vốn tiếng Tuyên Dương sút sọc của mình để hỏi đường, lại phát hiện ra tất cả mọi người đều dùng tiếng phổ thông để trả lời cô.

Cuối cùng không cần phải cố gắng đổi giọng nữa.

Trước khi có biệt danh "Tiểu Vương Phi", Diêu Giang và Vương Vũ Phong đã luôn nói Lệnh Mạn là linh vật của ban nhạc.

Có lẽ thực sự không sai.

Trong vòng một năm kể từ khi Lệnh Mạn gia nhập ban nhạc, ban nhạc dần dần có chút danh tiếng, bọn họ cũng bắt đầu nhận biểu diễn ở vài nơi.

Nhưng chỉ dựa vào một chút tiền cát xê biểu diễn thì cũng không sống đủ ở cái nơi tắc đất tắc vàng như Tuyên Dương này.

Lệnh Mạn và Liên Tĩnh sống trong một căn tầng hầm diện tích chỉ có mười mét vuông, ban ngày đi rửa bát thuê, buổi tối thì ra ngoài biểu diễn.

Lệnh Mạn thường xuyên nói nếu Hạ Vũ Nhu mà biết cô lẫn lộn chung với một đám đàn ông thì nhất định sẽ mắng cô sau này không ai thêm lấy.

Những lúc như vậy Liên Tĩnh luôn ha ha cười lớn: "Không sao hết, trước ba mươi tuổi mà không có ai thêm lấy thì anh sẽ lấy em."

Mỗi khi hấn cười, đôi mắt đều híp lại.

Đó là lần đầu tiên Lệnh Mạn biết thế nào là yêu.

Lần đầu tiên cô cảm nhận rõ ràng như vậy.

Sau đó, cát xê của bọn họ tăng dần từ ba con số lên bốn con số.

Rốt cuộc hai người cũng đã có tiền tích góp, cuộc sống cũng khá hơn rất nhiều.

Lệnh Mạn đã nghĩ rằng mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Vào một ngày khi ban nhạc đang luyện tập, Liên Tĩnh dẫn tới một cô gái.

Mọi người đều rất kinh ngạc.

Lệnh Mạn và Liên Tĩnh ở cùng với nhau, Liên Tĩnh luôn chu đáo chăm sóc cô, mấy người trong ban nhạc đều nghĩ hai người có mối quan hệ nam nữ, chẳng qua là chưa chính thức công khai mà thôi.

Nhưng chỉ có mình Lệnh Mạn biết, hai người chưa bao giờ vượt qua giới hạn.

Bây giờ đột nhiên bên cạnh Liên Tĩnh lại có thêm một cô gái khác, mọi người đều cảm thấy không quen.

Cô gái kia tên Lâm Na, tính cách hoạt bát, có thể ca múa, rất nhanh đã làm thân với tất cả mọi người trong ban nhạc.

Trong những buổi biểu diễn sau đó, thậm chí Liên Tĩnh còn mời cô ta lên sân khấu diễn cùng với bọn họ.

Có vài buổi tối hấn không về nhà.

Lại có một lần, đột nhiên Liên Tĩnh không tham gia tập luyện.

Hắn nói với Lệnh Mạn mình không muốn làm ban nhạc nữa, đây không phải mục tiêu của hắn, hắn muốn đầu tư vào làm ăn.

Lệnh Mạn tôn trọng ý kiến của hắn, mang hết tiền tiết kiệm của mình ra để trợ giúp.

Liên Tĩnh nói bây giờ hắn vay của cô, sau này khi kiếm được tiền sẽ trả lại cô gấp đôi, nếu thành lập được công ty thì sẽ cho cô một số cổ phần.

Cứ như vậy, sau khi Liên Tĩnh rời khỏi ban nhạc, mấy người còn lại cũng lục tục ra đi.

Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, đột nhiên Lệnh Mạn trở thành một người cô độc.

Cô không cam lòng quay trở về thành phố X với hai bàn tay trắng, vì vậy ở lại Tuyên Dương làm những công việc ở tầng lớp thấp nhất.

Liên Tĩnh quả thực rất thích hợp với việc làm ăn, hắn thuận lợi mở được một công ty nhỏ, làm ăn cũng dần dần khấm khá.

Lệnh Mạn thì vẫn phải giãy giụa tìm kế sinh nhai.

Có một ngày, bỗng có một người trong công ty quản lý đến tìm cô.

Bọn họ nhìn trúng giọng hát của Lệnh Mạn, muốn ký hợp đồng với cô.

Vì Lệnh Mạn chưa có danh tiếng gì nên các chi phí tuyên truyền và đào tạo cô cũng phải tự đóng góp một phần.

Lệnh Mạn không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Cô đến tìm Liên Tĩnh, muốn rút lại số tiền mà cô đã đầu tư cho hắn trước đây.

Nhưng Lệnh Mạn không lấy được tiền.

Lâm Na có thai, cô ta muốn nhân cơ hội này để xác định quan hệ với Liên Tĩnh.

Thế nhưng Liên Tĩnh cảm thấy mình vẫn còn quá trẻ tuổi, quyết định chuyện tình cảm bây giờ là quá sớm.

Lâm Na nản lòng phá thai, hơn nữa còn muốn xuất ngoại du học.

Coi như để bồi thường, cô ta nói chi phí xuất ngoại Liên Tĩnh phải chi trả.

Liên Tĩnh đồng ý.

Vì vậy tạm thời trong tay hắn không còn tiền để đưa cho Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn vẫn nhớ những lời Liên Tĩnh nói khi ấy.

"Mạn Mạn, anh thừa nhận anh đối với em không chỉ đơn thuần là tình cảm bạn bè, anh cũng chưa bao giờ nói rằng chỉ coi em là em gái. Đến tay chúng ta còn chưa nắm được mấy lần, là bởi vì anh không thể cho em bất cứ lời hứa nào. Trong kế hoạch của anh, hiện tại anh không muốn phí thời gian để đâm đầu vào chuyện tình cảm. Anh đối với Lâm Na cũng như vậy, chuyện cô ấy mang thai thực sự chỉ là ngoài ý muốn... Đây là sai lầm của anh, là anh nợ cô ấy, anh không muốn phạm phải sai lầm như thế thêm một lần nào nữa."

Lệnh Mạn hiểu ý của hắn.

Hắn không thể ở chung một chỗ với cô, cũng không có khả năng ở cùng với Lâm Na hoặc bất cứ người nào khác.

Liên Tĩnh còn nói: "Nếu như em không thể hiểu được anh, cảm thấy anh là kẻ khốn kiếp, em có thể rời bỏ anh, anh không mong chờ được em tha thứ. Em cho anh vay tiền, dù phải đập đầu với người khác anh cũng sẽ nghĩ cách trả đủ cho em."

Sao Lệnh Mạn có thể đoạn tuyệt quan hệ với hắn.

Cô bèn từ chối lời mời ký hợp đồng của công ty kia.

Sau khi may mắn vượt qua cửa ải khó khăn này, việc làm ăn của Liên Tĩnh trở nên xuôi chèo mát mái, đưa được công ty ra thị trường, quy mô khuếch trương ra tận nước ngoài.

Sau đó hắn cho Lệnh Mạn một ngôi nhà và một chiếc xe ô tô.

Lệnh Mạn chọn mua nhà ở Ô Du, cải tạo lại thành một khách sạn.

Tha hương lâu như vậy, rốt cuộc Lệnh Mạn cũng đã thấy nhớ nhà.

Mùa đông năm đó cô ngồi xe buýt trở về Ô Du, nhìn Tuyên Dương mà mình sắp phải tạm biệt, vẫn là cảnh tượng phồn hoa nhộn nhịp như thế.

Thành phố này sẽ không bao giờ vì ai mà thay đổi.

Đột nhiên trong lòng cô dâng lên một nỗi bi thương.

Trong tai nghe vang lên giọng hát của Vương Phi.

Vẫn là giai điệu nhàn nhạt đó.

"Lần đầu tiên hôn môi người khác.

Lần đầu tiên bị bệnh cần uống thuốc.

Thái dương xuống núi khiến kem ly rơi lệ."

Cảm ơn những người bạn đã cùng ăn kem ly và bông ngô với cô, những người đã cùng chứng kiến nhau trưởng thành.

Cuối cùng thì bọn họ vẫn cứ phải ly biệt, mỗi người phải tìm một hướng đi riêng cho mình.

Cô chỉ hy vọng Liên Tĩnh sẽ nhớ những lời hấn đã nói.

Hấn cắt đứt đoạn tình cảm của hấn với cô.

Vậy thì cũng đừng quay đầu lại tìm Lâm Na.

Trước khi Lâm Na xuất hiện, Lệnh Mạn vẫn cho rằng đây là kết cục tốt nhất.

Cô có thể chấp nhận bất kỳ người nào là cô dâu của Liên Tĩnh, nhưng không tài nào chấp nhận nổi khi người đó là Lâm Na.

Nếu như sớm muộn gì bọn họ cũng phải kết hôn, tại sao ban đầu còn phá thai, tại sao còn phải xa nhau, tại sao còn cầm tiền của cô cho Lâm Na đi du học?

Dùng tiền đồ của Lệnh Mạn đổi lấy tiền đồ của Lâm Na, cuối cùng lại tác thành cho hai người bọn họ.

Dù Lệnh Mạn có lương thiện đến mấy thì cũng không tài nào tiếp nhận nổi cái kết quả này.

Đột nhiên cô cảm thấy trong lòng buồn bực, không thể thở nổi.

Lệnh Mạn cố gắng giả vờ, nhưng không thể thoát khỏi cái cảm giác ngột thở đó.

Cô mở choàng mắt ra, tỉnh khỏi giấc mộng, mới phát hiện giờ phút này cả người mình đang ngâm trong nước.

Lệnh Mạn nhìn bốn phía xung quanh, hoá ra mưa to quá nên nước đã tràn vào trong nhà.

Khi tỉnh táo lại cô nhất thời cảm thấy khó tin.

Trước kia nhà cũng đã từng bị ngập nước, nhưng vẫn chưa nghiêm trọng đến mức này, lại ngập đến cả giường.

Không biết có phải do năm nay máy xúc đào bới quanh thôn khiến đất bị trũng xuống hay không mà nước dâng cao hơn hấn, chảy cũng mạnh hơn.

Lệnh Mạn nhớ ra Lý Trác Vân vẫn còn ở trên lầu hai, vội chạy nhanh lên gọi anh.

Cô bật đèn pin soi ra ngoài cửa sổ, quả nhiên chiếc xe mới của Lý Trác Vân đã bị nhấn chìm.

A di đà phật...

Mặc niệm ba giây.

Sự thật đã chứng minh, mặc dù Lý Nghiễm Thời không đập được xe của anh.

Nhưng lũ lụt có thể cuốn đi nha...